

THƯ GỬI MẸ - 1

Từ buổi con lên đường xa Mẹ
Theo anh em sang Lào rồi dẫn bước vào Trung
Non xanh nước biếc chập chùng
Sớm nắng biển, chiều mưa rừng gian khổ

Tuổi thanh xuân cuộc đời như hoa nở
Vì hoà bình đâu có ngại gian nguy
Mấy tháng trời đêm nghĩ ngày đi
Giày vệt gót, áo sờn vai thấm lạnh

Những chiều Trường sơn núi rừng cô quạnh
Mẹ hiền ơi! Con nhớ đến quê mình!
Khói lam chiều, giàn mướp lá lên xanh
Con bướm nhỏ, mái đình xưa, Ôi nhớ quá!

Vào nơi đây tuy trời xa đất lạ
Nhưng miền Nam cũng cùng một quê hương
Vẫn bóng dừa xanh, vẫn những con đường, hương lúa ngọt ngào
Vẫn khói lam chiều, con trâu về chuồng, tiếng tiêu gọi nhớ.

Đã qua rồi, buổi ban đầu bỡ ngỡ
Con nhìn ra, nào có giải phóng gì đâu?
Buổi chợ đông vui, đồng lúa xanh màu
Mái chùa cong, chuông hồi chuông tín mộ.

Lớp học tung tăng, từng đàn em nhỏ
Đang nhịp nhàng vui hát bản đồng ca
Và bên này, luống cải, vườn hoa
Đàn bướm nhỏ bảo nhau về hút mật.

Xóm dưới làng trên niềm vui ngây ngất
Sao người ta bắt con đốt xóm phá cầu
Phải gài mìn gây tan tác thương đau
Đã nhiều lần tay con run rẩy.

Khi gài mìn để rồi sau bỗng thấy
Xác người tung máu đỏ chan hoà
Máu của ai? Máu của đồng bào ta
Của những người như con, như Mẹ
Để bao đêm mắt con trào lệ
Ác mộng về con trần trọc trâu canh

THƯ GỬI MẸ - 2

Từ buổi con lên đường xa quê mẹ
Theo đoàn quân đi xâm chiếm miền Nam
Đòi chiến binh, bao vất vả gian nan
Ngày vượt suối, đêm băng rừng phá đá...

Đến nơi đây, đất trời tuy xa lạ
Nhưng cũng còn là non nước của quê ta:
Vẫn ruộng đồng xanh bát ngát bao la
Con sông nhỏ chảy xuôi về thành phố,

Vườn nhà ai giàn hoa thiên lý trở
Khói lam chiều nghi ngút tỏa hương đưa
Dưới trời xanh, xanh ngát những bóng dừa
Con cò trắng rủ nhau về tổ ấm.

Vẫn những làng quê, ngôi trường ngói xấp
Đám trẻ nô đùa, cánh bướm tung tăng
Mặt nước lung linh soi bóng chị Hằng
Làm con chạnh nhớ quê mình ngoài Bắc:

Con đường xưa, những chiều mưa hiu hắt
Gió Đông về ... lạnh buốt cả thịt da
Khi Hè sang ... cây gạo trở đầy hoa
Con với Mẹ vẫn buồn trong nắng ấm.

Nhưng hôm nay giữa rừng sâu, núi thẳm
Nắng miền Nam, con chợt nhớ Mẹ hiền
Mùa Xuân về, soạn nở vội ngoài hiên
Mẹ nhớ bán hoa đào Thu năm trước

Con ra đi biết rằng mình thua cuộc
Lệnh cấp trên! Nào dám cãi được đâu
Đòi của con, nay sương gió dãi dàu
Con cảm thấy lòng của mình tê tái.

Mỗi lần vấp, là một lần bót dại
Khiến cho con hồi tỉnh lại tâm can
Nếu họ bắt con đốt phá xóm làng
Con thà chết để giữ nòi trai Việt
"Bởi miền Nam là non nước Việt Nam"

Bài thơ của Thiếu Úy Nguyễn Quốc Dũng - Bút hiệu Huyền Trân, Trung đội trưởng (B trưởng), Sư Đoàn 304 Bộ đội Cộng sản, Sinh Bắc - gửi cho Mẹ trước khi Tử Nam 1966 tại Quảng Nam.